

‘Schrijven is leuk, een boek schrijven is een vak’

Schrijf, met twee alinea's van de Amerikaanse thrillerschrijver Cody Mcfadyen als uitgangspunt, een spannend verhaal. Zo luidde de opdracht in de prijsvraag van uitgever A. W. Bruna. Een jury liet de drie beste van de 150 inzendingen in het Engels vertalen, Mcfadyen wees het verhaal 'De godenzoon' van Guido van Mierlo uit Katlijk aan als het beste.

Door Sletse de Vries

KATLIJK - De ene schrijver verkoopt duizenden boeken, een ander die even goed schrijft krijgt zijn boeken niet eens uitgegeven. Cody Mcfadyen weet er alles van. Ook zijn eerste boek werd door een heel rijtje uitgeverij afgewezen, tot hij er een trof die het wel mooi vond. De jurering van literair werk is even subjectief, troost Mcfadyen de verliezers in een brief. Waarom al die andere uitgeverij zijn eerste boek niet mooi vonden? „Because that's the way the cookie crumbles.” Zo gaan die dingen en daar is weinig aan te doen.

Guido van Mierlo (64) schrijft nog maar twee jaar. Acht jaar eerder heeft een grote omwenteling in zijn leven plaatsgehad. Tot zijn vierenvijftigste was hij zuiveltechnoloog en reisde hij rond de wereld om installaties aan melkfabrieken te verkopen. Toen tien jaar geleden zijn vader overleed, hij een echtscheiding doormaakte en daarna een vrouw trof die graag boerin wilde worden, besloot hij te doen waar hij altijd van gedroomd had: boer worden.

Hij kocht een geitenboerderij in Duitsland, maar deed dat onder een bijzonder ongelukkig gesternte. Op het moment van de koop bedroeg de melkprijs ruim 50 cent, toen hij zijn eerste liters verkocht was die gedaald naar 25 cent. Hij heeft zijn bestaan als geitenboer nog een poos kunnen rekken door

Guido van Mierlo schreef volgens Cody Mcfadyen het beste verhaal.

Foto LC/Jan de Vries

zelf kaas te maken, maar na vier jaar was er geen houvast meer aan. Hij en zijn vrouw hadden nog net voldoende geld over om een deel van een boerderij in Katlijk te kopen, waar ze de voormalige stal tot woning verbouwden.

Sinds zijn terugkeer naar Nederland vult Van Mierlo een deel van zijn tijd met het geven van cursussen 'natuurlijk beter zien'. Met een uit Amerika overgewaarde methode leert hij mensen de kwaliteit van hun ogen te verbeteren. „De essentie is ontspanning”, zegt hij. „Ik leer mensen oefenin-

gen, maar die hebben pas resultaat als ze op een andere, ontspannen manier in het leven leren staan.”

Twee jaar geleden werd prostaatkanker bij hem vastgesteld. „Een confrontatie met mijn sterfelijkheid. Toen heb ik me afgevraagd wat ik nog graag zou doen dat ik nog niet gedaan had. Het antwoord was: schrijven. Tussen de bestralingen en de operatie door heb ik een cursus gevolgd bij schrijfdocente Hella Kuipers.”

De eerste opdracht – een verhaal schrijven aan de hand

van een foto van een stoel – leidde tot zijn eerste boek, het bij Elikser in Leeuwarden verschenen 'In de ban van de jaloezie'. Inmiddels liggen er al drie andere manuscripten in zijn la. Ze zijn nog niet goed genoeg om er een boek van te maken, vindt hij.

Guido van Mierlo: „Schrijven is leuk, maar een boek schrijven is een vak. Dat is heel moeilijk. Iemand heeft het eens met beeldhouwen vergeleken. Je maakt eerst een ruw beeld, maar het eigenlijke werk begint pas met het slijpen en polijsten. Ik begin gewoon te

schrijven, langzaam ontstaat er een rode draad. Als het verhaal af is, moet ik alles wat niet aan die draad hangt schrappen.”

Het tijdschrift 'Schrijven' bracht hem op het idee mee te doen aan wedstrijden. Hij heeft inmiddels vijf, zes keer een verhaal ingestuurd en eindigde twee keer bij de eerste tien. 'De godenzoon' was zijn eerste misdaadverhaal.

„In die eerste alinea's zet Mcfadyen een eigen sfeer neer met de zon die als een verzen-gend vuur langs de hemel trekt. Veel inzenders trekken

zo'n verhaal naar zich toe, ik vond het een uitdaging zo goed mogelijk bij de sfeer van Mcfadyen aan te sluiten.”

Van Mierlo zegt inmiddels helemaal verslingerd te zijn aan het schrijven. „Ik doe het iedere dag een paar uur. Mijn streven is nog eens een echt goed boek schrijven. Daarvoor heb je een paar jaar nodig. Ik merk dat het steeds beter gaat. Mijn probleem is dat ik nog steeds te veel vertel. 'Show it, don't tell it' is een van de basissetten van het schrijven. Maar dat kost me heel veel moeite.”